

SARAH PORTER
VASSA SI
NOAPTEA

Traducere din limba engleză
MIHAELA SOFONEA

PRELUDIU ÎN NOAPTE

Acum un an, la începutul toamnei

Când privi în jos, Noaptea își văzu propriii ochi țintuind-o. Doi ochi mari și negri, plini de stele. La început îi ignoră. Probabil că privirea aceea stranie era propria ei reflexie într-o baltă sau poate într-o oglindă spartă de pe stradă. Apoi observă ceva care îi stârni curiozitatea: ochii aceia erau plini de stele, dar constelațiile din ei nu îi erau familiare. Era ca și cum ar fi privit cerul de deasupra unei alte lumi.

Noaptea hotărî să investigheze. Își întinse tentaculele de întuneric pentru a cerceta straniul fenomen. Ochii se adăposteau, așa cum se întâmplă deseori, pe un chip uman, deasupra unui trup puternic de bărbat. Dar cum ar putea noaptea – o altă Noapte, diferită, de neînchipuit – să trăiască într-o altă ființă umană?

Bărbatul aștepta, nemișcat, pe un câmp întunecat, înconjurat de case. Sub pleoapele lui larg deschise, stelele se învârteceau în bezna abisală. Planetele circulau ca sângele. Noaptea nu mai văzuse niciodată până atunci ceva care să-i semene atât de mult și o cuprinse un dor răvășitor. Poate că, în cele

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

din urmă, își găsisse un tovarăș; poate că era izbăvită de singurătatea eternă!

Noaptea se apropie de el, apoi înaintă și mai mult. Bărbatul aștepta, țepăn ca moartea. Nu reacționează câtuși de puțin când veni și îi poșosi pe pomeți ca să-l privească mai bine. Răsufală peste genele lui și le făcu să tremure. Bărbatul nu răspunse, nici măcar printr-un clipit. Când Noaptea îl sărută sfioasă, i se făcu foarte frig.

Toate acestea ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru a o pune pe gânduri. Ar fi trebuit să se retragă alarmată, plutind în siguranță pe deasupra felinarelor de pe stradă. Dar Noaptea era singură de prea multă vreme și uită cu totul de prudență. Nici măcar nu observă că fața bărbatului avea o culoare neobișnuită: alb-gri sidefat de la rădăcina nasului în jos și negru ca tăciunele deasupra. Tot ce o interesa era că văzuse *înăuntrul* ochilor lui. Un meteor țâșni în adâncurile lor, lăsând o dâră strălucitoare în urma sa. Noaptea tânjea, mai mult decât orice, să urmeze dâra aceea de lumină.

Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăși, ar fi recunoscut că situația era suspectă. Dar Noaptea, care ascunde totul în falduri de umbră, nu este sinceră defel. Cum bărbatul nu îi răspunsese la mângâieri, se hotărî să-și întetească atingerile. Puțin agitată, îl mângâie între pleoape. Țeasta lui părea a fi goală pe dinăuntru. Nu respira. Împunse din nou, strecurând un tentacul de întuneric printr-o orbită goală. Dar bărbatul nu se mișcă nici de data aceasta și nici măcar nu zâmbi. Nu băga de seamă că Noaptea era acolo? Nu-și dădea seama că-l iubea? Fiindcă mersese deja atât de departe, prea departe, își pierdu cumpătul cu totul și se furișă în adâncul ochilor lui. Încercă să vorbească. Să implore un răspuns.

Apoi ochii se închiseră, retezând trupul moale al Noapții.

Îi trebui un moment pentru a înțelege. O parte din ea era prizonieră în interiorul bărbatului și nu mai putea ieși.

Auzea partea aceea pierdută din sine plângând, izbindu-se frenetic înlăuntrul bărbatului gol, căutând o ieșire. Nu era câtuși de puțin un bărbat, ci o capcană, iar Noaptea înțelesese cât de nesăbuită fusese când se lăsase cucerită de stelele acelea scânteietoare. Nu erau decât o iluzie menită să o atragă în cursă. Erău o momeală. Ciocăni în pleoape, încercând să elibereze partea furată din trupul ei. Rămaseră închise cu îndărătnicie.

Noaptea era turbată ca un urs ce-și vede puiul întemnițat și rănit.

Se înfurie și mai tare când bătrâna veni și țintui ochii închiși cu două stele de aur, ascuțite ca niște ace. Ea trebuie să fi pus totul la cale! Dacă întunericul ar fi putut ucide, bătrâna s-ar fi prăbușit la pământ într-o clipă.

Dar nu se prăbuși. Stătea acolo, rânjind satisfăcută, în timp ce Noaptea țipa în tăcere.

– Exact, îi spuse ea Noptii.

Înțelesese că nu e o femeie obișnuită după faptul că îi vorbise în propria limbă. Ce ființă umană vorbește cu Noaptea?

– O parte din tine va rămâne cu mine, pricepi? Ca o tenie în mațele unui șobolan.

Frântura de întuneric a Noptii, luată prizonieră, se agita și striga pentru a se întoarce în sânul matern. Părea o ființă distinctă acum, că fuseseră despărțite. Un copil-umbră. Vârsa lacrimi și se tânguia, iar Noaptea nici măcar nu-l putea consola.

– O, nu te agita! croncăni bătrâna în urechea bărbatului găunos, adresându-se puiului captiv al noptii. Am făcut un bărbat în bătaie de joc. Vezi? L-am făcut exact pentru tine. El este noua ta casă. Nu e frumos?

Noaptea se aplecă deasupra bătrânei, întrebându-se disperată cum i-ar putea face rău. Reuși să o tragă de păr cu o pală de aer, dar nu era nici pe departe îndeajuns. Nu făcu decât să îi arunce o privire răutăcioasă drept răspuns.

- Și tu. Nu are rost să te plângi. Nu-ți vei primi puiul înapoi, înțelegi? Niciodată. Dar nu-ți face griji, îl voi trata cu omenie. Și, da, este un *el*. E bărbat acum, într-un fel. Îl voi ține adormit și nu va trebui să simtă durerea despărțirii. Nu atât de tare, cel puțin.

Spunând acestea, așeză o cască pe capul alb-negru. Coiful era imens, ca o cupolă de planetariu și, deși părea mult mai mare decât capul, se potrivea totuși perfect. Așeză un vizor de sticlă neagră, opacă peste ochii săgetați de stele.

Frântura pierdută a Noptii se liniști, adormind în ceea ce părea a fi un bărbat mare și musculos.

Bărbatul stătea călare pe ceva asemănător cu o motocicletă neagră, iar bătrâna se întinse și porni ceva ce nu era, de fapt, un motor, deși suna ca și când ar fi fost. Noaptea privi cum temnița în formă de bărbat începu să se învârtească în cerc. Iar și iar.

Conștiința Noptii este un infinit moment înstelat, etern și curgător. Prin urmare, nu era nicio surpriză că fusese năucită cu atâta ușurință. Fără a înțelege ce se întâmplă, Noaptea se lăsă păcălită cu același truc în zece locuri, toate în același timp. Zece bătrâne înfigeau stele de aur în pleoapele a zece bărbați goi pe dinăuntru. Frânturi de Noapte deveneau copii pierduți, mergând pentru totdeauna pe motociclete identice, în parcări aidoma, din orașe risipite. Noaptea zăbovea oriunde îi vedea. Sperând că într-o zi îi va aduce acasă.

Sperând că vor putea fi cu toții laolaltă din nou. Reîntregindu-se și împărțind aceleași stele.

1

Oamenii trăiesc aici în mod voit; așa am auzit. Ba chiar traversează țara de bunăvoie și se mută în cartierele de lângă râu și deodată pantofii lor sunt mai drăguți decât ei și, foarte posibil, sunt mai deștepți și mai coerenți totodată, iar viețile lor sunt acoperite de paiete și își spun că *au ajuns*. Își pun pălărioare cu pene și merg la petreceri în depozite; beau pe acoperișuri la apus. Este o destinație și toată lumea se înghețuie și se felițește pentru că au reușit să ajungă aici de cine știe unde. Pentru ei, este un tărâm magic. O mare parte din Brooklyn e acum așa, dar nu partea în care locuiesc eu.

Nu că *nu ar fi* niciun pic de magie aici. Dacă ești îndeajuns de prost să cauți unde nu trebuie, vei da peste ea în scurt timp. Dar să scapi de ea s-ar putea să devină o problemă. Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să o ignori. Traversază strada. Nu privi în ochi – în cazul în care, cumva, se întâmplă să dai peste ceva cu ochi.

Nici măcar nu e o mahala. E un loc incert, făcut din rămășițe, unde nu *ajunge* nimeni. Te trezești pur și simplu aici fără vreun motiv, la fel cum s-a întâmplat cu străzile și clădirile, strivite de un cimitir care se întinde pe kilometri întregi.

Trebuie să fie atât de mare, căci morții din New York cad întruna precum zăpada, dar nu se topesc niciodată. Este o stație pentru trenul de suprafață, unde câteva linii de metrou huruie deasupra capului, nerăbdătoare să ajungă altundeva. Avem magazine ticsite cu aparate de uz casnic, saloane de manichiură, Atlantis Wash and Lube, și o morgă la aproape fiecare cvartal. Sunt case, genul acela în care se înghesuie patru familii, pierdute în devălmășie în larma comună, ca și când războiul ar fi un pesmet prin care cineva care va apărea în scurt timp ne va tăvăli și ne va pune la prăjit. Pe bune, e un loc atât de insipid, încât trebuie să îmi vopsesc părul mov doar ca să am la ce mă uita. Dacă nu ar fi fost liniuțele acelea colorate care îmi saltă în colțul ochilor, aș putea începe să cred că orbesc.

Lucrurile păreau așa chiar înainte ca nopțile să dureze atât de mult.

Nu putem să o dovedim. După ceas, totul e în regulă. Soarele apune pe la 7:00 seara în perioada aceasta, exact la timp pentru un apăsător obișnuit în New York, și răsare la 6:00 dimineața. Efectul era atât de parșiv la început, că au trecut luni până când cineva a avut tupeul de a spune ceva. Apoi, poate cam prin noiembrie, am început să aud replici discrete, mormăite, de parcă ar fi fost ceva stânjenitor, de genul „Hei, Vassa! Nu te-am mai văzut de ceva vreme!“, când ajungeam la școală dimineața. Dar deja venea iarna, oricum, așa că puteai să-ți zici că, hei, nopțile *trebuie* să pară lungi de-acum.

Însă în ianuarie a început să fie tot mai greu de ignorat. Pricepi în cele din urmă când întreaga ta familie se trezește la 2:00 noaptea, mănâncă cereale, umblă de colo colo și se

Libris

uită la o grămadă de filme vechi, apoi nu e decât 3:30, așa că vă duceți cu toții la culcare din nou, spunând cu jumătate de gură că pare neobișnuit. Iar, când se face februarie, apoi martie, și nopțile se scurtează oficial, dar toată lumea simte că parcă nu se mai termină, ca și cum orele ar fi niște cai fără picioare, care se luptă să ajungă la sfârșitul întinericului, atunci s-ar putea chiar să începi să te plângi. Ai putea crede că nopțile parcă înghit cartierul șters, de nicăieri, refuzând să îl scuipe afară când ar trebui să o facă. Și, cu cât înfulecă mai mult nopțile, cu atât se fac mai mari, mai grase și mai puternice, iar foamea lor se întetește, până când nimeni nu mai poate străbate până în zorii zilei următoare.

Exagerez. Dimineața vine întotdeauna, până la urmă. Cel puțin deocamdată.

Vedeți, magia de pe aici, câtă o fi, este exact genul acela care îți dă bătăi de cap.

Așadar, e miezul nopții – nu s-a mai întâmplat, știu – și puștiul de deasupra își exersează mișcările de skateboard pe o improvizație de jumătate de țeavă veche, pe care sare la intervale de zece secunde, iar eu mă uit la un film alb-negru oarecare, cu fetele pe care oamenii le numesc surorile mele, deși îmi sunt surori vitrege și pe departe. Am uitat, dar cred că Chelsea îmi e soră vitregă pe jumătate, iar Stephanie, o treime, ca grad de rudenie, ceva de genul, sau poate că e invers. Oricum ar fi, mi-au fost hărăzite prin capriciile destinului și, de obicei, au un aer de surori cel puțin plauzibil. Ba chiar împărțim dormitorul. Femeia despre care ar fi corect să presupun că a născut-o pe cel puțin una dintre noi, dar nicidecum pe mine a plecat în tura de noapte la farmacia unde lucrează, în Manhattan. Pare groaznic să faci ture de noapte,

dar susține că acolo nu e atât de rău. Zice că oamenii nu prea observă diferența în Manhattan. Că își permit toată ziua pe care și-o doresc. Poate că au găsit vreo fantă în care poți strecura un card de credit, comandând o nouă dimineață.

Steph intră cu un bol de floricele făcute la microunde și îl așază pe pat, între ea și Chels. Se încruntă un pic la mine când trec în patru labe peste picioarele lor acoperite de material flaușat, roz, iau niște floricele, le dau drumul pe coperta manualului de chimie și apoi mă întorc cu ele în patul meu. Oricât mă străduiesc să-mi țin echilibrul, pe marginea cărții cad câteva floricele. Popcornul e departe de a fi ideal, căci e prea zgomotos, dar trebuie să mă mulțumesc cu el.

E un film prost pentru ce mă interesează pe mine. Ingrid Bergman sărută pe cineva. Eu, una, prefer tipii care nu sunt atât de cărunți, deși cred că nu prea are de ales.

– Hai să ne uităm la altceva.

– Taci din gură, Vass! E pe sfârșite!

– Înseamnă că nu pierdeți cine știe ce, nu? Nu e nicio grabă. Până la urmă, vor pune ceva drăguț și zgomotos.

În buzunarul bluzei mele de trening e mare agitație și îl acopăr cu mâna. Dințișorii îmi ronțăie degetul mare, însă nu mă pot răni cine știe ce, materialul fiind gros. *Câtă nerăbdare!*

Ingrid dispare brusc sub purici, precipitând deznodământul. Se întâmplă des în perioada asta și nu avem de ales decât să schimbăm canalul, ceea ce face Stephanie, după ce îmi aruncă o privire încruntată. Doar pentru că îmi convine nu înseamnă că e vina mea.

Următorul film este sânguinos dedicat urmăririlor, împușcăturilor și exploziilor. Când explodează prima mașină, strecor o floriceică în buzunar și încep să ronțai zgomotos ca să am acoperire. Chels și Steph nu par să observe. Sunt

fermecate de lanterne. Însă eu aud ronțăitul strident, ca și când ai roade polistiren, care vine din buzunarul meu. Simt micile vibrații pe talie în timp ce mestecă. Un pumnișor mă împunge în burtă. Erg vrea să-i mai dau. E atât de mică, dar mănâncă întruna, și de ce nu? Când ești făcut din lemn, nu iei niciodată în greutate. Am văzut-o devorând un baton de ciocolată mai mare decât ea în două ore, nici mai mult, nici mai puțin. Am văzut-o îngropându-se sub pesmetul crocant de pe o pulpă de pui, pentru ca apoi să iasă la iveală aproape de os, lăsând pielea să atârne în tunelul rămas în urmă, după ce devorase carnea.

Eu și Erg am reușit să rămânem nedescoperite de o grămadă de vreme, căci nici Chels, nici Steph, nici altcineva nu au dibuit-o. Surorile mele cred că eu sunt cea lacomă, dosind mereu fursecuri în buzunare pentru mai târziu. Cred că sufăr de porniri stranii. Toate hainele mele au pete de grăsime pe șoldul drept. Uneori mă satur de cât de nesătulă este. Ba chiar am cochetat cu ideea de a o lăsa să flămânzească pentru câteva zile sau chiar să nu o mai hrănesc deloc. S-ar plânge la început, dar în cele din urmă, sunt cât se poate de sigură, ar redeveni inertă.

În schimb, îndes un pumn de popcorn în buzunar. Ori cât m-aș preface, nu aș lăsa-o niciodată să moară de foame, iar ea știe. E singurul lucru pe care îl am de la mama, așa că nostalgia lucrează în favoarea ei și, pe deasupra, am făcut și o promisiune.

Din buzunarul meu se aud mici scârțâituri. Sunt cu mult înainte la lista de lecturi pentru școală, toate suntem – Chels a trecut deja la manualele de matematică și științe de la liceu, doar ca să-și ocupe timpul, dar iau oricum *Marile speranțe* și încerc să mă concentrez.